

DE STER

NR. 3. MAART 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Het Zendingshuis
te Portland, Oregon*

60e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

J. HENRY VOLKER
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD: Blz.

De vraag van de maand 67

De Dode Zee-rollen 72

Adam en het Evangelie van Jezus Christus 76

Toespraak gehouden door J. P. Jongkees 78

Jefta de Gileadiet 84

De Messias en de Joden 89

De vreugde der kleine dingen 93

Gebeurtenissen in de zending 94

Hart en land 95

De tuinman en de dood 96

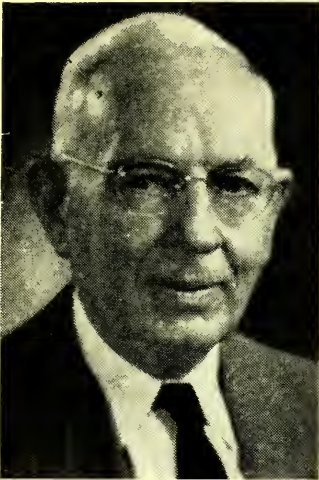
Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

Oorlog en het Evangelie van Jezus Christus.

VRAAG: „In het zendingsveld worden wij vaak geconfronteerd met het probleem oorlog, vooral wanneer wij het over het Boek van Mormon hebben. Maar omdat wij met niet-leden hebben te maken, moeten wij ons uitsluitend aan de Bijbel houden. Wij ontmoeten veel mensen, die geloven, dat de leden van de Ware Kerk van Jezus Christus liefde en „in mensen een welbehagen” predikten en wanneer wij ten oorlog trekken, doden wij en gehoorzamen de geboden niet. Indien wij werkelijk Christenen waren, zo zeggen zij, zouden wij liever ons eigen leven geven dan onze broeders doden. Wij zouden een oplossing van dit probleem op prijs stellen”.

ANTWOORD: Het is waar, dat God alle mensen leerde, dat zij elkander moesten liefhebben en geen oorlog voeren. Het eerste gebod is:

„Hoor, Israël, de Heere, onze God, is een enig Heere:

„Zoo zult gij den Heere, uwen God, liefhebben met uw gansche hart en met uwe gansche ziel en met al uw vermogen. (Deut. 6 : 4-5).

Het tweede gebod is: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf”. (Matth. 22 : 39).

Dit zou een ideale wereld zijn,

vol gerechtigheid, indien alle mensen deze twee grote geboden wilden onderhouden, maar de mensen hebben zich van de Levende God afgewend. Zij hebben hun naaste niet lief als zichzelf. Vanwege deze toestand heeft goddeloosheid op aarde de overhand. Naties staan tegen naties op en oorlogen hebben de aarde vanaf den beginne geteisterd. Deze toestand zal voortduren totdat Jezus Christus komt als Heer der heren en Koning der koningen.

Wanneer diè dag komt, zullen allen, die niet in vrede kunnen

leven met hun naasten en de Vrededorst niet kunnen aanbidden, noodzakelijkerwijs moeten worden weggenomen. Alle tekenen in de wereld van heden, wijzen er op, dat zijn komst nadert. Hij heeft gezegd:

„Want het eene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en daar zullen zijn hongersnooden, en pestilentiën en aardbevingen in verscheidene plaatsen. „Doch al deze dingen zijn maar een beginsel der smarten”. (Matth. 24 : 7-8).

De belofte is evenwel gedaan, dat wanneer deze tijd van vrede zal komen, er geen oorlog meer zal zijn; „zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden en hunne spiesen tot sikkelen, het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen den krijg niet meer leeren (Micha 4 : 3).

Doch onze vraag is echter: is er ooit een tijd, dat oorlog of het opnemen van wapenen gerechtvaardigd is?

Ja, zulke tijden zijn er. Er zijn vele voorbeelden geweest, die aantonen, dat de Heer het opnemen van wapenen heeft gerechtvaardigd en de actie van zijn volk in deze heeft goedgekeurd. Wanneer het voor een rechtvaardig volk nodig wordt de wapens op te nemen tegen hun vijanden, die de aanvallers zijn, om hun leven te beschermen en hun eigendommen te verdedigen, dan heeft de Heer dit goedgekeurd. Indien ge de Schriften nauwkeurig leest, zult ge zien, dat de Heer zijn uitverkoren volk gebod zich op oorlog voor

te bereiden en zelfs de aanvallers te zijn ter vervulling van zijn doeleinden.

Hier volgen een paar voorbeelden: „Toen beloofde Israël den Heere een gelofte, en zeide: Indien gij dit volk geheel in mijn hand geeft, zoo zal ik hunne steden verbannen.

„De Heere dan verhoorde de stem Israëls, en gaf de Kanaänieten over, en hij verbande hen en hunne steden; en hij noemde de naam dier plaats Horma. (Numeri 21 : 2-3).

„En de Heere sprak tot Mozes, zeggende:

„Neem de wraak der kinderen Israëls van de Midianieten; daarna zult gij verzameld worden tot uwe volken.

„Mozes dan sprak tot het volk, zeggende: Dat zich mannen uit u ten strijde toerusten, en dat zij tegen de Midianieten zijn, om de wraak des Heeren te doen aan de Midianieten”. (Numeri 31 : 1-3).

„Wanneer u de Heere, uw God, zal gebracht hebben in het land, waar gij naar toe gaat om dat te erven, en Hij vele volken voor uw aangezicht zal hebben uitgeworpen, de Hethieten, en de Girgasieten, en de Amorieten, en de Kanaänieten, en de Ferezieten, en de Hevieten, en de Jebusieten, zeven volken, die meerder en machtiger zijn dan gij,

„En de Heere, uw God hen zal gegeven hebben voor uw aangezicht, dat gij hen slaat, zoo zult gij hen ganschelijk verbannen: gij zult geen verbond met hen maken, noch hun genadig zijn.

„Gij zult u ook met hen niet ver-

maagschappen; gij zult uwe dochters niet geven aan hunne zonen, en hunne dochters niet nemen voor uwe zonen". (Deut. 7 : 1-3). Het gehele Oude Testament door komt ge geboden tegen, die aan Israël werden gegeven om ten strijde te trekken. Dat had zijn goede redenen, die ontdekt zullen worden door het lezen van die delen van de Bijbel.

De Heer heeft altijd achter een volk gestaan, dat in gerechtigheid zich tegen boosaardige agressie verdedigt. Hij heeft gezegd dat Hij dit Amerikaanse vasteland door bloedvergieting heeft gereinigd en de Amerikaanse kolonisten in hun oorlog van de Amerikaanse Revolutie heeft gerechtvaardigd. Door Samuel gebood de Heer aan Israël tegen Israëls vijanden ten oorlog te gaan.

Ons wordt gezegd, dat er krijg in de hemel was toen Satan rebelleerde en uitgeworpen werd. Wij hebben vernomen, dat Michael de grote veldslag met Lucifer zal strijden aan het einde van de wereld; er zijn dus tijden, dat oorlog noodzakelijk is. Wij staan onder het gebod om de wetten van het land, waarin wij leven, te gehoorzamen en vele malen worden deswege de mensen genoodzaakt om tegen hun wil de wapens op te nemen, doch de Heer zal hen rechtvaardigen, omdat zij onderworpen zijn aan de wet van het land waarin zij wonen en noodzakelijk moeten gehoorzamen. De Heer zeide tot de Profeet Joseph Smith:

„Ik heb in Mijn toorn gezworen en besloten, dat er oorlogen op

het oppervlak der aarde zullen zijn, en de goddelozen zullen de goddelozen doden, en vrees zal een ieder bevangen”.

De Heer heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een wet gegeven, door welke zij als een volk moeten worden bestuurd. Dit is de wet, die in elk tijdperk van de wereld op zijn volk van toepassing is:

„En verder zeg Ik u: Indien gij acht geeft alles te doen, wat Ik u ook gebiede, zal Ik, de Here, alle wraak en toorn van u afwenden, en de poorten der hel zullen u niet overweldigen.

„Nu spreek ik tot u aangaande uw gezin. Indien mensen u of uw gezin eenmaal zullen slaan, en gij dit geduldig zult verdragen, en hen niet beschimpt, noch u tracht te wreken, zult gij worden beloond; „Maar indien gij dit niet geduldig verdraagt, zal het u worden aangerekend als een gerechte maat, die u is toegemeten.

„En verder, indien uw vijand u ten tweede male zal slaan, en gij uw vijand niet beschimpt, en het geduldig verdraagt, zal uw beloning honderdvoudig zijn.

„En verder, indien hij u ten derde male zal slaan, en gij het geduldig verdraagt, zal uw beloning viervoudig worden verdubbeld;

„En deze drie getuigenissen zullen tegen uw vijand staan, en niet worden uitgewist, indien hij zich niet bekeert.

„En nu, voorwaar zeg Ik u: Indien die vijand aan Mijn wraak zal ontkomen, zodat hij niet voor Mij ten gerichte wordt gebracht,

moet gij er voor zorgen hem in Mijn naam te waarschuwen, dat hij u niet meer overvalle, noch uw gezin, noch uw kindskinderen tot in het derde en vierde geslacht.

„En indien hij u of uw kinderen zal overvallen, of uw kindskinderen tot in het derde of vierde geslacht, dan heb Ik uw vijand in uw handen overgeleverd;

„En indien gij hem dan wilt sparen, zult gij voor uw rechtvaardigheid worden beloond; en eveneens uw kinderen en uw kindskinderen tot in het derde en vierde geslacht.

„Niettemin is uw vijand in uw handen; en indien gij hem overeenkomstig zijn werken vergeldt, zijt gij gerechtvaardigd; indien hij u naar het leven heeft gestaan, en uw leven door hem in gevaar is gebracht, is uw vijand in uw handen, en zijt gij gerechtvaardigd.

„Ziet, dit is de wet, die Ik aan Mijn dienstknecht Nephi heb gegeven, en aan uw vaders Jozef, Jacob, Izak en Abraham, en aan al Mijn profeten en apostelen van ouds.

„En verder dit is de wet, die Ik aan Mijn volk van ouds gaf, dat zij niet tegen enige natie, enig geslacht, enige taal of enig volk ten strijde moesten trekken, tenzij Ik, de Here, het hun gebod.

„En indien enige natie, enige taal of enig volk hun de oorlog zou verklaren, moesten zij eerst een vredesbanier opheffen voor dat volk, die natie of taal;

„En indien dat volk het vredesaanbod niet aannam, noch ten tweeden male, noch ten derden

male, moesten zij deze getuigenissen voor de Here brengen;

„Dan zou Ik, de Here, hun een gebod geven, en hen rechtvaardigen om tegen die natie, die taal of dat volk ten strijde te trekken.

„En Ik, de Here, zou hun veldslagen en de veldslagen hunner kinderen en hunner kindskinderen leveren, totdat zij zich hadden gewroken op al hun vijanden tot in het derde en vierde geslacht.

„Ziet, dit is ter rechtvaardiging in Mijn ogen een voorbeeld voor alle mensen, zegt de Here, uw God”. (L. & V. 98 : 22-38).

Het is voor onze Vader in de Hemel niet erger om ons te gebieden ten oorlog te trekken en de levens van de goddelozen in een oorlog te vernietigen, dan om vuur uit de hemel te doen nederdalen om hetzelfde doel te bereiken, gelijk geschiedde met de steden Sodom en Gomorra, of om steden door vuur en aardbevingen te verwoesten, zoals wij in het Boek van Mormon lezen.

Wij lezen ook in Deut. 13 : 6-10 het volgende:

„Wanneer uw broeder, de zoon uwer moeder, of uw zoon, of uwe dochter, of de vrouw van uwen schoot, of uw vriend, die als uwe ziel is, u zal aanporren in het geheim, zeggende: Laat ons gaan en dienen andere goden, die gij niet gekend hebt, gij noch uwe vaderen.

„Van de goden der volken, die rondom u zijn, nabij u of verre van u, van het ene einde der aarde tot het andere einde der aarde:

„Zoo zult gij hem niet ter wille zijn en naar hem niet hooren; ook

zal uw oog hem niet verschonen, gij zult u niet ontfermen, noch hem verbergen;

„Maar gij zult hem zekerlijk doodslaan: uwe hand zal het eerst tegen hem zijn om hem te doden, en daarna de hand des ganschen volks;

„En gij zult hem met steenen steenigen, dat hij sterft; want hij heeft u gezocht af te drijven van den Heere, uwen God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgevoerd heeft”.

President John Taylor geeft hierover het volgende commentaar:

„Hier wordt dus gezegd, dat indien broeder, zoon, vrouw of wie dan ook, u van God wil afkeren, gij hem moet vernietigen. Waarom? omdat door God te verlaten zij hun eeuwig bestaan uit het oog verliezen, bederf over zichzelf brengen en ellende over hun nageslacht. Daarom was het beter een klein aantal mensen te vernietigen dan ellende te brengen over velen. Vandaar dat de inwoners

van de oude wereld en van de steden Sodom en Gomorra werden vernietigd, want het was beter voor hen om te sterven en aldus van hun vrije wil te worden beroofd, welke zij misbruikten, dan om zo grote ellende over hun nageslacht te brengen en millioenen ten ondergang te doemen”.

In dit artikell, van de hand van de President van de Raad der Twaalven, Joseph Fielding Smith, toont de schrijver duidelijk aan, op welke wijze op oorlogsdreiging behoort te worden gereageerd, zowel individueel als nationaal. Ook blijkt er zeer duidelijk uit, dat het aan God en God alleen is om het bevel aan de mens te geven de wapens op te nemen om met inzet van zijn leven zijn geloof en zijn vrijheid te verdedigen. Dat niemand, wie dan ook, gerechtigd is als aanvaller op te treden, wordt ons duidelijk, wanneer wij bedenken dat slechts de Almachtige Heer is over leven en dood, over levenden en doden.

Het beste wat gij uw vijand kunt schenken, is vergiffenis; aan een tegenstander verdraagzaamheid; aan een vriend, uw hart; aan uw kind, een goed voorbeeld; aan een vader, achting; aan een moeder, een gedrag, dat haar trots op u doet zijn; aan uzelf, respect; aan alle mensen, liefde.

Improvement Era.

DE DODE ZEE-ROLLEN

Was het Christendom er eerder dan Christus?

door Dr. O. Preston Robinson

(Overgenomen uit de Church Section van de „Deseret News”).

Noot van de Redactie — Dit is de eerste van een serie artikelen over de onlangs getrokken, verreichende conclusies betreffende de Dode Zee-rollen, door de schrijver van het enige tijd geleden verschenen boek: „De Dode Zee-rollen en het Oorspronkelijke Christendom”.

De Bijbelgeleerden, die nu nog peinzen over de betekenis van de Dode Zee-rollen, zijn het er nu over het algemeen over eens dat deze ontdekking van oude geschriften ongetwijfeld de belangrijkste vondst op godsdienstig gebied sedert vele eeuwen is. Deze oude geschriften, in 1947 bij toeval door een Bedouïnenknaap, die naar zijn verdwaalde geit zocht, gevonden, zullen volgens de geleerden onze traditonale opvatting van de Bijbel en onze kennis van de oorsprong van het Christendom volkomen veranderen.

Een welbekende schrijver verklaarde: „Wanneer de oprechte en ernstige orthodoxe mensen, die van de Amerikaanse Christenen de meerderheid vormen, vernemen, dat door de pas ontdekte rollen en de andere niet-Bijbelse boeken, waarvan zij nooit gehoord hebben... de King James- en iedere andere vertaling van de Bijbel uit de tijd zijn geraakt, dan komt daar een twistgeschrijf over zo heet als nooit tevoren”.

Ofschoon men nog steeds voortgaat met in de grotten bij de Dode Zee fragmenten van oude geschriften te ontdekken en dat nog wel vele jaren zo zal voortgaan, zijn de intact gebleven rollen en die, waarvan de delen aan elkaar zijn gehecht, nu alle vertaald. Deze vertalingen, waarvan de meeste in het Engels zijn, brengen geen nieuwe godsdienstige leerstellingen aan het licht. Tot dusver zijn er geen nieuwe „boeken”, die niet in de een of andere vorm aan de geleerden al jaren lang bekend waren.

Waarom is deze ontdekking dan zo wereldschokkend in haar tegenwoordige inwerking op een begrip van religieuze gedachten en geschiedenis? Waarom zijn overal geleerden en leken zo bezorgd en opgewonden over de rollen en waarom voorspellen zij religieuze controversen en heet gevoerde debatten voor vele komende jaren?

De reden van deze bezorgheid en twist is dat de inhoud het aanvaarde

geloof ten opzichte van de oorsprong van het Christendom vraakt.

Zoals een zeer bekende bijbelgeleerde het uitdrukt:

„Het bewijsmateriaal betreffende het geloof en de gebruiken van de sectarische Joden uit de laatste twee eeuwen vóór Christus beloven onze zienswijze over het begin van het Christendom tot een ommekeer te brengen. Alle problemen met betrekking tot het oorspronkelijke Christendom staan van nu af aan in een nieuw licht, wat ons dwingt deze geheel opnieuw te beschouwen”.

De eenvoudige waarheid is, dat de ontdekking en vertaling van de rollen de algemene aandacht hebben gericht op een feit dat reeds lang door geleerden werd vermoed of geweten. Dit feit is, dat vele leerstellingen en beginselen, die in de Christelijke kerken worden geleerd in de wereld, in geloof en gebruiken zijn geworteld, die van ver voor Christus' leven op aarde dateren. Dit feit, waarover onder de geleerden zelf in den brede is gesproken en geschreven, is vrij zorgvuldig voor de leken geheim gehouden.

Dit is waarschijnlijk gedaan omdat men vreesde, dat indien dit algemeen bekend zou worden, het geloof van de Christelijke kerkgangers in ernstige mate zou worden aangetast en twijfel bij hen zou ontstaan aan de originaliteit en goddelijkheid van Jezus en hun aanvaarding van Hem als de Zoon van God.

CHRISTUS' OORSPRONKELIJKHEID

Dat deze twijfel omtrent de oorspronkelijkheid en goddelijkheid van de Heiland veld wint, blijkt uit de wijde verspreiding en lezing van vele onlangs gepubliceerde boeken, waarin gepoogd wordt de betekenis van de Dode Zee-rollen te verklaren.

In een van die boeken geeft de schrijver een heldere en interessante beschrijving van de ontdekking van de rollen en van de verklaring van hun betekenis. Hij zegt dan verder:

„Het Christendom is, zoals wij het nu zien, in plaats van een geloof, eens en voor al aan de Heiligen van het Judea van de Eerste Eeuw overgeleverd, een ontwikkeling van een tak van de Joodse leer tot een godsdienst, die tegenwoordig, toen het zich had vermengd met andere godsdiensten in de niet-Joodse wereld, door natuurlijke evolutie tot een godsdienstig systeem is geworden. . . dat wij nu kennen”. En verder: „Christendom, Jodendom, Boedhisme, Islam, Taoïsme — al die hoogstaande godsdiensten zijn, ongeacht hun aanspraken, op natuurlijke wijze gegroeid en met de geschiedenis geëvolueerd”.

In een ander wijd verbreid boek, zegt de auteur, een wel bekende godsdienstleider, geleerde en eerwaarde:

„Met deze bewijzen in handen moet ieder weldenkend Christen zeker wel toegeven, dat Jezus geen wonderbare incarnatie was van een zoon

van God, een voor-bestaan in de hemelen gehad hebbend en naar de aarde gezonden als de lang verwachte Messias. . .

De persoonlijkheid van Jezus was veeleer het opmerkelijke doch natuurlijke produkt, uitgroei en vrucht van het leven, denken, lijden en onderrichten van vele generaties Hebreeuwse profeten en wetgeleerden, priesters en studenten, godsdienstleiders en ethische leraren”.

Deze schijver verklaart verder: „De rollen. . . geven de mens Jezus aan de wereld terug, de grote leraar, die van de Hebreeuwse profeten leerde, van de Esseense leraren, van de grote denkers van de Grieks-Alexandrijnse beschaving van zijn tijd. Hij dacht over dit alles na en bouwde zijn eigen boodschap op uit het beste van alles wat hij had bestudeerd en dramatiseerde dit als de lijdende dienstknecht, de Heiland, de Zoon des Mensen. . .”

Deze beide schrijvers zijn eminente Christelijke voorgangers, de een, zoals op het titelblad van zijn boek staat „een wereldberoemde godsdienstleider en geleerde”; de ander was wijlen de voorganger in de Allerzielenkerk te Washington D.C. en schrijver van vele godsdienstige boeken.

Ofschoon deze en vele andere geleerden, die nu de echtheid van Christus’ leer en de originaliteit van zijn evangelie in twijfel trekken, het gemakkelijk vinden Hem als een groot leraar te rangschikken, verzuimen zij een verklaring te geven van de lof, die de evangelienschrijvers Jezus toebrengen en van de aanspraken die Hij zelf maakt betreffende zijn verwantschap met zijn Vader. Indien Jezus niets meer was dan een knap leraar, die de denkbeelden en beginselen gebruikte die anderen vóór Hem hadden verkondigd en wij nemen de aanspraken, die Hij voor zichzelf maakte, daarbij in ogenschouw, dan moet Hij noodzakelijkerwijs een van ’s werelds grootste bedriegers zijn geweest. Het is inderdaad moeilijk te begrijpen hoe zijn persoonlijkheid en zijn leer stand hebben kunnen houden in de harten van millioenen mensen, indien zij zulk een valse grondslag hebben.

Waarom moeten deze mannen en vele andere in godsdienstig en geschiedkundig opzicht geschoolden tot zulke moeilijke gevolgtrekkingen komen ten opzichte van de goddelijkheid en de zending van de Heiland?

Waarom moeten deze leraren van het Christendom voor de gehele wereld bekennen, dat zij thans geloven, dat Jezus niet meer was dan een groot leraar die alleen maar voldoende onderwezen was en bewogen werd om uit een achtergrond van theologische leerstellingen en legenden zijn eigen speciale godsdienstphilosophie op te bouwen en die als Christendom aan de wereld te geven?

DE ROLLEN GEVEN EEN ANTWOORD

Een van de antwoorden op deze vragen is natuurlijk, dat de ontdekking en vertaling van de Dode Zee-rollen buiten alle twijfel het feit ont-

hullen, dat een groep mensen vóór de geboorte van de Heiland, leerstellingen en verordeningen geloofden, in praktijk brachten en onderwezen, die ook aan de leerstellingen van Christus ten grondslag lagen. De secte die haar kerk onder de Qumram Gemeenschap vestigde, bij de kust van de Dode Zee, had een godsdienstige organisatie in 't leven geroepen, welke aan die, door Jezus en zijn discipelen opgericht, gelijksoortig was.

Zij pasten de doop door onderdompeling toe, hun gemeenschappelijk avondmaal had een vorm, die met het Christelijk sacrament overeen kwam, zij predikten broederlijke liefde, geloofden in de komst van een profeet of Messias, aanvaardden de mogelijkheid van directe openbaring, hadden een nieuw verbond gesloten, geloofden dat zij tot een uitverkoren volk behoorden en brachten een vorm van gemeenschappelijk leven in praktijk, zoals de eerste Christenen gedurende het leven en spoedig na de kruisiging en opstanding van de Heiland hadden. Deze overeenkomsten met de Christelijke leer, gevoegd bij vele bewijzen uit andere oude godsdiensten en legenden, hebben deze schrijvers en vele anderen ervan overtuigd dat het evangelie, hetwelk door Jezus werd geleerd, zijn oorsprong op aarde niet had gedurende zijn leven.

Een ander antwoord op deze vragen, een nog belangrijker, is het feit, dat deze uitstekende godsdienstleraren en de meeste godsdienstige geleerden in de ganse wereld, geen idee hebben van de eeuwigheid van het evangelie, noch van het feit, dat Jezus, zoals Hij herhaaldelijk verklaarde, de oorspronkelijke auteur was van het plan van zaligheid, lang vóór Hij in het midden des tijds kwam om het te herstellen. Geplaatst tegenover het overstelpend bewijs van de oudheid van het evangelie en zonder kennis van Christus' oorspronkelijk auteurschap daarvan, verkeren deze geleerden in onzekerheid en kunnen alleen maar concluderen, dat Christus een groot leraar en nabootser was, doch niet in werkelijkheid de Zoon van God.

Wat zeide Jezus in de Bijbel, waarover deze voorgangers en geleerden hebben geschreven en geleerd in hun kerken, van zijn zending en van de bron van het evangelie, hetwelk Hij predikte? Wat zeiden de profeten van het Oude Testament en de schrijvers van het Nieuwe Testament? Wat is de Pseudepigrapha en derzelfer verwantschap met de Dode Zee-rollen en waarom werd zij niet in de canon der Schrift opgenomen? Wat leren ons de oude geschriften en de grote wereldgodsdiensten? Wat is het getuigenis van de laterdaagse Schriften?

Deze en andere vragen met betrekking tot het Christendom en zijn bronnen en tot Jezus en zijn goddelijkheid, zullen in volgende artikelen worden besproken.

(Wordt vervolgd).

ADAM

en het Evangelie van Jezus Christus.

*

Er zijn vele mensen in de wereld, die, op gezag van geleerde mannen, aannemen dat wij volgens een bepaalde wet, de wet van evolutie, van lager staande dieren afstammen, deze weer van nog lagere schepsels, totdat wij bij het ééncellig wezen belanden, dat het begin zou zijn van alle leven op aarde, vele millioenen eeuwen geleden.

Ik herinner mij nog, toen ik een vijf en twintigtal jaren geleden in een gesprek met een bioloog de namen Adam en Eva noemde, dat deze geleerde driftig en geërgerd opsprong en uitriep: „De afstamming van de mens is wetenschappelijk vastgesteld en het scheppingsverhaal uit Genesis is een fabel”, na welke woorden hij zich ijlings verwijderde.

Zo zeggen de geleerden: „het scheppingsverhaal is een fabel, een mythe”. En zo spreken duizenden ongeleerden hen na. Waarom? Omdat zij noch hun verwantschap met God, noch het Evangelie van Zijn Zoon kennen.

Maar wat te zeggen van Heiligen der Laatste Dagen, die ook in de evolutieeler geloven en deze in evangeliegesprekken ook verkondigen? Het is ernstig te hopen, dat hun aantal slechts klein is, maar ze zijn er. En ook voor hen geldt de uitspraak: „Indien zij dat geloven, kennen zij noch hun Vader in de Hemel, met Wie zij een verbond sloten, noch het Evangelie van Zijn Zoon, hetwelk zij blijkers hun doop beweerden te hebben aangenomen. Het is mogelijk, dat zij het menen wanneer zij zeggen: „Ik geloof in Jezus Christus als Gods Zoon en in Zijn opstanding en dat Joseph Smith een Profeet van God was”.

Maar dan misleiden zij zichzelf, want het is onmogelijk tegelijkertijd in Christus te geloven en in een evolutieeler als boven vermeld.

Wij lezen in Genesis en in de Paarl van Grote waarde over Adam en Eva. Zij waren in den Hof van Eden en namen, tegen Gods gebod, van de vrucht aan de boom van kennis van goed en kwaad. Zij hadden onsterfelijke lichamen, maar door het nuttigen van voedsel, dat voor die onsterfelijke lichamen ongeschikt was, werden deze sterfelijk. Door deze overtreding deed de dood zijn intrede op aarde. Dat dit noodzakelijk en door God gewild was, doet hier niet ter zake. Wat wel ter zake doet is dit: Door het eten van de verboden vrucht werden hun ogen geopend (Gen. 3 : 7; Mozes 4 : 13). Zij waren geworden als de Goden, kennende goed en kwaad; zij waren zich bewust geworden van het doel hunner schepping: om de aarde te vervullen. Hun nakomelingen zouden allen, evenals zijzelf, eenmaal moeten sterven. Voor de

opwaartse gang van de mens is de dood noodzakelijk, doch even noodzakelijk was voor diezelfde opgang de overwinning over de dood. Maar wie zou dat tot stand kunnen brengen? Niet één sterfelijk mens was daartoe bij machte. Een Hoger Wezen was daarvoor nodig: Jezus Christus, Gods Eniggeboren Zoon. Alleen door Zijn vrijwillige Offerdood op Golgotha kon de dood worden teniet gedaan, of met andere woorden de opstanding werkelijkheid worden. Er bestaat een onverbreekelijk verband tussen het scheppingsverhaal in Genesis en de zending en kruisdood van Christus.

Wanneer wij zouden aannemen, dat de geleerden gelijk hebben en het scheppingsverhaal in Genesis en in de Paarl van Grote Waarde dus een fabel is, waar blijven we dan? Nergens! Nergens hebben wij vaste grond onder de voeten, want èn de Bijbel (niet alleen Genesis), èn de Evangeliën èn de brieven van Paulus, waarin hij over Adam en Eva spreekt, èn de laterdaagse openbaringen, het Boek van Mormon en Leer & Verbonden inclus, zouden wij dan met een forse armzwaai van de tafel kunnen vegen, misgaders de vóór-ordening van Christus in de hemel als de Verlosser der wereld. (1 Petr. 1 : 20).

Mocht het onverhoopt zo zijn, dat zich onder de lezers of lezeressen van dit artikel sommigen bevinden, die aan de waarheid van het scheppingsverhaal twijfelen en neiging gevoelen meer geloof te hechten aan wat ongeïnspireerde wetenschapsmensen verkondigen, dan zou ik die broeders of zusters ernstig aanraden het volgende te lezen en te overdenken:

Genesis, eerste vijf hoofdstukken en daarbij meer in 't bijzonder acht te slaan op Gen. 3 : 15.

Jes. 25 : 8, eerste regel; 1 Tim. 2 : 14; Rom. 5 : 12, 1 Cor. 15; Joh. 11 : 25 *Leer & Verbonden* afd. 27 : 11; 29 : 34, 35, 36, 40, 41, 42; 84 : 16; 107 : 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 53, 54; 128 : 21, Afd. 116; 117 : 8; 128 : 18; 136 : 37.

Boek van Mormon: blz. 70 : 25, 88 : 21; 190 : 7; 302 : 22; 402 : 3; 638 : 4.

Paarl v. Grote Waarde: Lees dat maar in z'n geheel.

Nogmaals: Indien de geleerden het bij het rechte eind zouden hebben, dan is — om met Paulus te spreken — ons ganse geloof ijdel en zijn alle teksten, boven genoemd, bedrog. Adam en Eva zijn onze eerste ouders en ik geef u mijn getuigenis, dat dit waar is, wat de geleerden ook mogen zeggen, want ik geef dit getuigenis in de naam van de Meester.

A. D. J.

TOESPRAAK

gehouden door J. P. Jongkees
op de winter- en districtsconferenties 1960
in de Nederlandse Zending.

„Wij danken U Heer voor profeten ons tot leiding in deez' laatste tijd”, zo zijn wij bevoorrecht in deze de „laatste dagen” te kunnen zingen. Een voorrecht inderdaad waar wij héél dankbaar voor mogen zijn. Zei niet Salomo reeds in één van zijn vele wijze spreuken dat „Waar er geen openbaring is wordt het volk beroofd!” (Spreuken 29 : 18). Wanneer er geen openbaring is, met andere woorden wanneer er geen profeet is, dan mist het volk iets. Het ontvangt geen leiding. Wij zouden de leiding in Gods Koninkrijk kunnen vergelijken met de regering van een normaal, democratisch geregeerd land. Hoe wordt een land geregeerd? Door het wetten te geven aan welke het volk gehoorzaam dient te zijn. Zijn deze wetten van eeuwig durende kracht? Neen immers. Het land groeit, ontwikkelt zich in de loop der tijden. Wetten verouderen en dienen van tijd tot tijd bijgewerkt te worden om ze aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden. Zo gaat het ook in Gods Koninkrijk. Ook daar in is voortdurende aanpassing van gegeven aanwijzingen en wetten nodig om het volk door de zich immer wijzigende omstandigheden in het aardse leven heen te leiden.

Wat is de eerste eis waaraan een volk moet voldoen wil het op ordelijke wijze geregeerd kunnen worden? Dat het GEHOORZAAM is aan de gegeven wetten. Ongehoorzaamheid aan de gegeven wetten zou op de duur tot chaos in het land leiden.

Ook hierin is het in het Koninkrijk der Hemelen niet anders. Onze Heiland maakt dat in één van de aanwijzingen die Hij ons door de mond van onze eerste profeet in deze bedeling gaf, wel zeer duidelijk:

„Er is een wet, vóór de grondlegging der wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond — En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door *gehoorzaamheid* aan die wet, waarop deze is gegrond”. (L. & V. 130 : 20, 21).

Deze woorden laten aan duidelijkheid niets te wensen over. Onze zegeningen hangen als het ware af van onze GEHOORZAAMHEID aan deze wet die ons gegeven wordt. Doch om gehoorzaam aan een wet te kunnen zijn moeten wij hem eerst *kennen*. Hij moet ons medegedeeld, of wel GEOPENBAARD worden. En er is meer. Hetgeen

ons geopenbaard wordt dienen wij te BEGRIJPEN. Wij dienen dat, wat ons medegedeeld wordt, op de juist wijze te kunnen interpreteren. Zei Petrus niet reeds dat „geen profetie is van eigen uitlegging; want de profetie is voorheen niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de Heilige mensen Gods, door de Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken”. (2 Petrus 1 : 20, 21).

Het vergt deze zelfde Heilige Geest om het gesproken of geschreven woord te verstaan. Het door een profeet gesproken woord dient als een aanwijzing, of, in voorkomende gevallen als een profetie, te worden herkend en begrepen.

Nu is het een merkwaardig feit in de Christelijke wereld dat de profetieën van ouds, als opgetekend in onze aloude Bijbel, over het algemeen wel als profetieën en aanwijzingen worden aanvaard, in het bijzonder die in het Nieuwe Testament. Even merkwaardig is echter de tendens die bestaat om alle gegeven aanwijzingen te willen uitleggen als aanwijzingen van algemene strekking, voor elk een, ten alle tijde van kracht zijnde. Als gevolg van deze wijze van uitleg van de Heilige Schriftuur ziet men veelal het verschijnsel dat verschillende geloofsrichtingen elkander met de Bijbel in de hand bestrijden en hun tegenpartij van de juistheid van eigen standpunt trachten te overtuigen door willekeurig allerlei Bijbelteksten aan te halen, zonder op hun verband in het boek, waar in ze voor komen, acht te slaan. Het gevolg is meestal dat de gebruikte tekst op miserabele wijze uit zijn verband wordt gerukt en. . . dat de partijen elkander nimmer van de juistheid van eigen standpunt KUNNEN overtuigen.

Hoewel er uiteraard veel meer zijn moge ik één sprekend voorbeeld uit onze Bijbel aanhalen, en wel uit de brieven van de grote profeet en apostel Paulus.

In zijn eerste brief aan de Corinthiers doet hij duidelijk uit komen dat het maar beter is niet te huwen. (1 Cor. 7 : 8, 38). Er zijn dan ook geloofsrichtingen die de ongehuwde staat als het hoogst bereikbare eren. Toch zegt Paulus even later tegen deze zelfde Corinthiers: de man is niets zonder de vrouw en de vrouw niets zonder de man (1 Cor. 11 : 9-11). Dus toch wel trouwen? Is Paulus dan met zich zelf in tegenspraak? De vraag stellen is haar beantwoorden. Natuurlijk spreekt een Godsman zich zelf niet tegen. Waar zit deze ogenschijnlijke tegenspraak dan in? De oplossing van dit vraagstuk is geheel gelegen in het goed bestuderen van de gehele brief aan de Corinthiers, in het bijzonder hoofdstuk 7. Wanneer men dat doet, dan blijkt dat Paulus een goede reden had om de Corinthiers een beetje af te remmen. Dan blijkt dat het bij de Corinthiers eigenlijk, op zijn Hollands gezegd, „een partijtje” was.

Wat blijkt dus uit dit voorbeeld? Dat elke aanwijzing, elke profetie grondig bezien moet worden op haar doel, op de omstandigheden

waaronder zij gegeven was, tot wie zij gericht was, wanneer zij gegeven werd en waarom!

Nu een voorbeeld uit de openbaringen van deze laatste tijden. Joseph Smith zegt in één van zijn openbaringen op een gegeven ogenblik:

„Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen”. (L. & V. 4 : 3).

Wanneer men deze regel nu zonder meer hanteert en zijn gehoor toetslingert, dan lijkt het er dus veel op dat Joseph Smith eigenlijk het zelfde zegt wat ook wel in andere Kerken gezegd wordt; als men zich maar tot het werk van een geestelijke voelt geroepen, dan *is* men ook werkelijk geroepen. Zegt Joseph Smith dit inderdaad? Het weer lezen van de GEHELE openbaring geeft het antwoord op deze vraag. En wat blijkt nu? Dat de aanwijzing is gericht tot zijn vader en dat deze met *deze* aanwijzing inderdaad tot het zendingswerk wordt geroepen!

Even later zegt Joseph Smith echter weer:

„Zie, Ik gebied u, dat gij NIET moet veronderstellen, dat gij geroepen zijt om te prediken, voordat gij WORDT geroepen. . . Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te VERKRIJGEN. . .” (L. & V. 11 : 15, 21).

Tot wie is deze openbaring gericht? Tot zijn broer Hyrum Smith! Ook hier dus weer: Grijp geen incidentele regel uit een openbaring doch ga terdege na tot wie de aanwijzing is gericht, waarom zij werd gegeven, wat waren de omstandigheden, enz.

En nu willen wij deze les dan eens toepassen op profetieën aangaande een onderwerp dat heden ten dage nog steeds in hoge mate in de belangstelling van velen der leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat. Het totale en algemene beeld wordt door enige Oud Testamentische profeten gegeven, onder meer door Micha:

„En vele heidenen zullen henengaan en zeggen: Komt en laat ons optrekken naar de berg des Heren en naar het Huis van de God Jacobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen en wij in Zijn paden wandelen; want uit Zion zal de wet uitgaan en des Heren Woord uit Jeruzalem”. (Micha 4 : 2).

Is dit een aanwijzing waarop men verder handelen kan? Of zijn er meer aanwijzingen nodig? Wanneer begint die „trek” naar de berg des Heren? Waarheen moeten de „heidene” trekken en wie van hen? Wie zijn die „heidene”, moet iedereen optrekken of zijn er wellicht die moeten blijven? Dit zijn toch zeker vragen die om nadere aanwijzingen vragen. Zijn deze aanwijzingen gekomen? Wel, wij allen weten wel iets van de toestanden waar onder de eerste Heiligen der Laatste Dagen leefden. Hoe zij om geloofswille aan de hevigste vervolgingen

bloot stonden. Hoe niets werd nagelaten om hun het leven niet alleen bijzonder zuur, maar zelfs onmogelijk te maken. Hoe zij werden opgejaagd van plaats tot plaats. Kirtland, Nauvoo zijn bekende namen uit deze periode. Een periode die duurde totdat het moment kwam dat onze Heer zei:

„Nu is het genoeg; Daarom heb Ik, de Here, gezegd: Vergadert u uit de oostelijke landen, vergadert u bijeen, gij ouderlingen Mijner Kerk; gaat heen naar de westelijke landstreken, roept de inwoners toe zich te bekeren, en voor zoverre zij zich bekeren, bouwt gemeenten voor Mij op”. (L. & V. 45 : 64).

Een opmerkzaam lezer van bovenstaande openbaring zal zien dat deze aanwijzing niet alleen in verband met de hier gegeven omstandigheden werd gegeven. Er wordt tevens een duidelijke beschrijving gegeven van de toestanden die de wereld nog te wachten staan en die evenzeer een trek naar het westen noodzakelijk maken.

Doch ook deze aanwijzing staat niet op zich zelf; meer openbaringen volgden om de Heiligen nader te instrueren aangaande de uitvoering van dit machtig gebeuren.

„Bereidt u, bereidt u daarom, o, Mijn volk; heiligt u; vergadert u te zamen, o, gij volk Mijner Kerk, in het land Zion, gij allen **DIE NIET GEBODEN ZIJT TE BLIJVEN**”. (L. & V. 133 : 4)

Er zijn dus Heiligen die zich moeten vergaderen en optrekken, doch ook Heiligen die moeten blijven! En om tenslotte de aanwijzingen die in dit verband gegeven zijn te completeren lezen we tenslotte nog:

„En het zal geschieden, dat de rechtvaardigen uit alle natiën zullen **WORDEN** vergaderd, en naar Zion zullen komen en gezangen van eeuwige vreugde zingen”. (L. & V. 45 : 71).

Let wel: Zij vergaderen zich zelf niet, zij **WORDEN** vergaderd, hetgeen heel iets anders is!

En hiermee hebben we nu een overzicht van de wijze waarop onze Heer Zijn leiding, speciaal in verband met dit gebeuren, geeft, in overeenstemming met de woorden als gesproken door de profet Amos:

„Gewis de Here zal geen ding doen tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn dienstknechten de profeten geopenbaard heeft”.

Micha gaf eeuwen geleden het algemene beeld van wat er zou gaan gebeuren; daarna volgden in de dagen dat deze profetie in vervulling moest gaan de nadere aanwijzingen, *hoe* dit moest gaan gebeuren, gegeven door „profeten ons tot leiding in deez' laatste tijd”.

Joseph Smith spreekt van **WORDEN** vergaderd. Komen er dan nog meer openbaringen, of zijn die wellicht al gegeven, betreffende het moment dat die anderen, „zij die geroepen zijn om te blijven”, moeten

optrekken? Inderdaad is dat het geval — en daarmee komen we dan op een onderwerp dat, zoals reeds eerder opgemerkt, in hoge mate de belangstelling van de hedendaagse Heiligen heeft, speciaal van die in Nederland, — de emigratie naar Amerika.

Nederland is een land van emigratie. Het is overbevolkt en het komt voor dat mensen, door allerlei sociale omstandigheden, zich hier geen behoorlijk bestaan meer kunnen verwerven. De regering moedigt de zulken aan het land te verlaten en elders te trachten zich een nieuw en beter bestaan te scheppen. Zij betaalt zelfs hun reis.

Is dat ook de drijfveer van velen van ons, Heiligen der Laatste Dagen, die naar Amerika willen? Of willen zij wellicht alleen maar, omdat zij graag zich bij de Heiligen in de centrale ringen van Zion aansluiten, omdat zij deel willen nemen aan het uitgebreidere Kerkleven daar? Omdat zij menen daarmee gehoor te geven aan de oude en latere profetieën betreffende de trek naar het Huis Jacobs? Welnu:

ZIJ DOEN DIT NIET.

Wij HEBBEN een profeet, nu, heden te dage, en hij HEEFT gesproken aangaande de trek naar het westen. En wat heeft hij, nu al weer een 8 tal jaren geleden duidelijk gezegd?:

„DIE TIJD VAN VERGADERING IS NIET NU!”

Die tijd moet nog komen! Het is daarentegen nu de tijd om de ringen van Zion uit te bouwen, om ze uit te breiden over de gehele wereld! De centrale ringen van Zion in het hooggebergte zijn nu sterk genoeg, daar heeft onze Meester geen dienstknechten en -maagden meer nodig. Hij heeft ze elders nodig, aan de „fronten” van de Kerk. Dààr waar de Kerk nog niet hecht en sterk gevestigd is. Het Woord des Heren dient over de gehele wereld verbreed te worden. Tempels dienen gebouwd te worden, niet alleen op het Amerikaanse continent. Wel is waar hebben we er nu twee in Europa, doch er moeten er meer volgen. Daarvoor is het nodig dat overal waar het ware evangelie gepredikt kan worden, een krachtige Kerkorganisatie wordt opgebouwd. Nog millioenen in deze wereld moet het Woord verkondigd worden! Duizenden zien uit naar de mogelijkheid om in hun eigen omgeving een Kerkleven te kunnen leiden zoals de Heiligen dat in de centrale ringen van Zion doen. De wereld moet voorbereid worden voor het enorme werk voor de doden dat in het Duizendjarig Rijk zal worden uitgevoerd, als voorzetting van het thans nog relatief geringe dat daar aan gebeurt.

Maar om dat mogelijk te maken is de inzet van elke Heilige der Laatste Dagen vereist, daar waar onze Hemelse Vader hem of haar heeft geplaatst. Hier strijden wij als „Christenstrijders” aan het „front”. Zullen wij dan „vluchten” naar het „achterland” in Amerika?

Laten diegenen die plannen hebben om naar Amerika te gaan zich diep in hun hart afvragen of het werkelijk *nodig* is dat zij gaan, en dat zij

de post verlaten waar zij ten bate van Gods Koninkrijk op aarde zijn geplaatst. Want zo dit niet HEEL ERG NODIG IS, handelen zij TEGEN het gebod des Heren, ons in deze dagen tot onze leiding gegeven. Tijdens het bezoek van één van de algemene autoriteiten van onze Kerk aan deze Zending, nog maar kort geleden, vroeg een zuster hem eens waarom wij hier in onze zending geen Patriarch konden hebben. Weet u wat zijn antwoord was? Hij zei: „Zuster, wanneer u, leden van deze Kerk hier in dit land, allen doet wat onze profet u geboden heeft, dan kunt u binnen niet al te lange tijd hier een patriarch hebben”. Wij zouden hem als het ware al gehad kunnen hebben wanneer meer aan des profeten woord gehoor gegeven was! Gods Koninkrijk is een Rijk van orde. Het kent zijn vaste organisatievorm. Om ergens een patriarch te kunnen plaatsen is het noodzakelijk dat het gebied sterk genoeg is in ledental, om er een „Ring” te kunnen organiseren. Zo sterk is onze Zending nog niet, doch kan het wel worden!

Hier is onze verantwoordelijkheid dan broeders en zusters. Wij danken onze Heer voor profeten, doch laten wij dan ook zijn woord verstaan!

„Verloochen niet de geest van openbaring, noch de geest van profetie, want wee hem, die deze dingen verloochent”. (L. & V. 11 : 25).

Door de geest van openbaring is ons gezegd, in deze dagen, dat *thans* onze taak HIER ligt, TOT DAT de tijd van vergadering komen zal. En dan zal het verlossende woord heus wel zodanig gesproken worden dat wij het allen zullen weten!

Wij allen, die het ware Woord des Heren hebben gehoord en aangenomen, hebben daarmee een grote verantwoordelijkheid op onze schouders genomen, n.l. om mee te helpen dit woord te verbreiden, om mede-zending te zijn. Deze verantwoordelijkheid kunnen we alleen dragen wanneer wij gewillig zijn om Gods aanwijzingen, gegeven door de mond van zijn profet, OOK HEDEN TEN DAGE, AAN ONS GERICHT, te verstaan en te gehoorzamen.

Dat wij deze verantwoordelijkheid, in het bijzonder inzake de belangrijke aangelegenheid die ik hiermee onder uw aandacht mocht brengen, begrijpen en willen aanvaarden is mijn innig gebed voor ons allen in naam van onze Heiland die is Jezus de Christus, Amen.

Niets is er dat zulk een warme gloed spreidt over 't menselijk leven, als 't koesteren van een ideaal.

P. H. Hugenholtz.

Jefta de Gileadiet

Ongetwijfeld zijn er belangrijker figuren in de geschiedenis dan Jefta. Misschien is hij zelfs een der minst gewichtige. Doch een nadere beschouwing van Jefta loont toch de moeite, daar hij zowel vanwege zijn eigen gestalte als wegens de tijd waarin hij leefde een merkwaardig licht werpt op de historie. Vandaar dat ik thans uw aandacht wil richten op de figuur van Jefta de Gileadiet:

Als het volk Israël in Kanaän gekomen is, staat de — ongetwijfeld schriftelijke — traditie onder de hoede der priesterschap. In later dagen zijn er verschillende groepen geschriften, waarvan sommige, de boeken der koningen, in de koninklijke archieven zullen zijn bewaard, andere, als de boeken der wijsheid en de geschriften der profeten, allicht onder de hoede der profetenscholen zijn gekomen.

In de dagen van Jefta was het zover nog niet. De gegevens, waarover hij beschikte, zullen hem zijn geleverd door hen die de oude traditie bewaarden, vervat in de boeken van Mozes en vermeerderd met wat onder toezicht van Jozua werd genoteerd. Het blijkt dat Jefta over een zeer nauwkeurige kennis der historie van de Exodus beschikt. Wij moeten wel aannemen, dat die hem door de officiële instanties op zijn verzoek zijn ter hand gesteld; Jefta zelf was immers een alleszins ongeciviliseerde figuur.

Hij was iemand, die niet „in het midden zijn volks” leefde. Hij werd uit de kring van het bondsvolk verstoten, en heeft daardoor niet ten volle de geregelde opvoeding tot volwaardig Israëliet ontvangen. Hij trekt de wijde wereld in en weet zich een plaats te veroveren aan het hoofd van een bende vrijbuiters. Dit nu is zeer merkwaardig, temeer, omdat deze man zonder enige twijfel een gelovige is geweest, Hebreëen 11 : 32. Jefta's geloofsgeschiedenis vertoont een ietwat onsamenhangend aspect. In die dagen waren er grote groepen in Israël, die van de openbarings-traditie min of meer waren vervreemd. In het geval Jefta komt daar nog bij, dat hij als het ware in het wilde is opgegroeid; zijn geloof was met vreemde bijmengsels besmet, en soms door afvallige ideeën bijkans overwoekerd. Zo wordt zijn tweeslachtige figuur iets begrijpelijker: aan de ene kant een trouwe gestalte, die zich laat inlichten inzake de traditie's van het bondsvolk, die hij eerbiedigt en hoog acht; aan de andere

zijde een man, die weinig wortel heeft geslagen in de historie van zijn volk.

Mede daardoor is Jefta een Figuur, die ons duidelijk doet zien, dat openbaringstraditie iets anders is dan geloofsgeschiedenis. Wel is er aanraking tussen die beide. Want het is Jefta's levend geloof, dat hem ertoe brengt nauwkeurig kennis te nemen van de feiten, als de koning der Ammonieten hem een reden tracht op te geven van zijn expeditie tegen Israël. Ammon en Moab, die naast elkaar woonden, hebben beide stukken gebied verloren door de verovering van de koning der Ammonieten Sihon. Deze schoof zich tussen beide broedervolken in. Israël heeft echter bij zijn intocht in Kanaän Sihon verslagen en ook het door hem veroverde gebied in bezit genomen. Speciaal Ammon beschouwde nu dit gedeelte als tot zijn gebied behorende, en geeft dat als reden op van zijn krijgstoct tegen Israël. Blijkbaar is er in die dagen onder de Ammonieten een nationale herleving doorgebroken, want de feiten lagen reeds enige eeuwen terug.

Als Jefta van deze motivering der Ammonieten kennis neemt, vat hij zijn taak zeer ernstig op. Het is niet aan te nemen, dat deze roverhoofdman de feiten, die hij in zijn antwoord opsomt, alle in het geheugen heeft gehad. Veeleer heeft hij zich door de bevoegde instantie's laten voorlichten. Dan geeft hij een met zorg opgesteld antwoord: Israël heeft Ammon nooit iets ontroofd, maar het heeft de veroveraar van een gedeelte van Ammons voormalig bezit overwonnen en het door hem beheerste gebied zich toegeëigend. „En zoudt gij hun erfgenaam zijn?” Bovendien is hetzelfde de Moabieten overkomen, en die hebben nooit een klacht geuit. Daarmede is wel duidelijk aangetoond, dat de z.g.n. motivering der Ammonieten een staaltje van nationalistische historie- vervalsing is.

Jefta vestigt er verder de aandacht op, dat Israël toen niet aanvallend is opgetreden: het heeft het land der Moabieten en Edomieten met rust gelaten, toen de doortocht geweigerd werd. Vervolgens heeft het doortocht gevraagd aan Sihon, die niet slechts weigerde, maar met een leger hun tegemoet trok. Toen is Sihon, de aanvaller, verslagen en zijn land is door de aangevallene in bezit genomen.

In zijn antwoord heeft Jefta gebruik gemaakt van de gegevens der openbaringstraditie. Maar de wijze waarop hij dit deed heeft toch iets vreemds. Ten eerste is het niet juist, dat Israël bij zijn intocht in Kanaän uitsluitend verdedigend is opgetreden, terwijl hier toch die indruk enigermate wordt gevestigd. Ten tweede is er het beroep op de god Kamos. Wat betekent dit beroep: zoudt gij niet dengene erven, dien uw god Kamos voor u uit de bezitting verdreef? Dat daarin zou opgesloten liggen, dat Jefta de Here God en Kamos op één lijn stelt, is niet aan te nemen. Aan de andere kant zijn we ook niet klaar met de opmerking, dat hij zich een ogenblik stelt op het standpunt der Ammonieten, om hun een denkbeeld te geven van de houding van

Israël. Dat was niet nodig, en ook niet mogelijk, en misschien niet eens geoorloofd.

Het was niet nodig. Want het was bij de intocht zo gegaan als de Here God Zelve bevolen had. In vele gevallen waren ze niet de aanvallers, maar de aangevallenen. Maar de eigenlijke rechtsgrond van Israël's inval was toch alleen, dat de Here de souvereine Bezitter van dit land was, en dat de daar wonende volkeren zo zwaar in afval en bondsbreuk waren verzonken, dat de Here nu kwam om dit land met de ban te slaan.

Het was niet mogelijk. Want al deze dingen zijn alleen te verstaan in geloof, in gehoorzaamheid aan de wil Gods, en zijn volkomen onverstaanbaar in ongelooft, in aanhangen aan de god Kamos. Toch tracht Jeftha de Ammonieten duidelijk te maken, dat zij in een soortgelijk geval juist zo zouden hebben gehandeld.

Het was niet geoorloofd. Het strekt niet tot ere Gods, als een Zijner knechten Hem, al is het maar voor een ogenblik, vergelijkt met een afgod. Jeftha had hier het Woord Gods te brengen, en dat deed hij niet. Daarin komt het halfslachtige van zijn geloofsleven uit. Zijn beroep op de god Kamos doet te kort aan de eer van de souvereine God.

Jeftha tracht naar zijn beste kunnen het bevel van Jozua, Jozua 1 : 8, te betrachten. Hij vergadert zich een uitgebreide en gedetailleerde kennis omtrent de historie. Dat siert en eert hem. Maar hij ziet, ondanks zijn grote feitenkennis, de beslissende historische lijnen niet. Hij is al te ijverig. Zijn antwoord boet een weinig aan waardigheid in doordat het te breed is. In zijn stelling, dat Israël niet aanvallend zou zijn opgetreden, schiet hij zijn doel voorbij. En in zijn beroep op Kamos vernedert hij zich op een wijze, die de eer des Heren niet gedooft.

Toch is er ook een andere zijde. We komen diep onder de indruk van Jeftha's rechtsgevoel. Hij, de man, die zo bitter onrechtvaardig is behandeld door zijn stamgenoten. Op dit punt heeft Jeftha een verovering des geloofs gemaakt, en hier klinkt zijn stem ook helder en zuiver, als hij zegt: „de Here die Rechter is richte heden tussen de kinderen Israëls en de kinderen Ammons. Maar het is opvallend, hoe slecht deze slotuitspraak harmonieert met veel in het overige van zijn antwoord aan de koning der Ammonieten.

Heeft Jeftha de wil des Vaders verstaan? In sommige opzichten zeer stellig. In andere opzichten zeer stellig niet. Hij is een wonderbaarlijke, enigszins tegenstrijdige figuur.

Diezelfde indruk krijgen wij, als wij de mededelingen lezen aangaande zijn gelofte en offer.

De fout schuilt m.i. niet zozeer in het gebeurde met zijn dochter. Toen het bleek dat zijn dochter degene was, die geofferd moest worden, heeft Jeftha zijn geloofsfout ontdekt. Hij maakte de opmerkelijke fout echter, toen hij zijn gelofte aflegde.

Ook hierin is Jeftha al te ijverig, en blijkt hij het boek der wet niet zó

te gebruiken als voor een gelovig Israëliet mogelijk was. Hij staat ook hierin enigszins vreemd tegenover de openbaringstraditie.

Er is natuurlijk geen sprake van, dat wij ons een hoog oordeel over Jefta zouden mogen aanmatigen. Hij was een geloofsheld, en wordt als zodanig in de brief aan de Hebreëen uitdrukkelijk genoemd. Hij was een geloofsheld: dit bleek o.m. ook daaruit, dat zijn geloof onder zo ongunstige omstandigheden — gebrekkige opvoeding, vermenging met vreemde elementen — bleef leven en groeien. Daarin was hij een beschamend voorbeeld voor menig tijdgenoot, die „in het midden zijns volks” leefde met al de voordelen voor het verwerven van geloofskennis daaraan verbonden. Maar ook voor ons is hij soms een voorbeeld.

Niettemin doen de gegevens der Schrift ons zien, dat zijn geloofsleven niet harmonisch ontwikkeld was. U kunt mij geloven als ik u zeg, dat het voor het verstaan van de wil des Vaders altijd een grote belemmering is, als men niet in de kring van het openbaringsvolk is blijven wonen, ook al is de begeerte om de Here te dienen zo uitgesproken en krachtig als bij Jefta. En dit opent ons een inzicht in de fouten van het geloof, door Jefta en zijn dochter begaan.

Een konsekwentie daarvan is zijn duidelijke wil, een mensenoffer te brengen. Wij kunnen ons dit bijna niet voorstellen. Voor Jefta schijnt het een betrekkelijk gewone zaak te zijn geweest. Hij wilde iets geven dat grote waarde had; daarom wilde hij geven „het uitgaande, dat uit de deur van mijn huis mij tegemoet zal komen”, en dit wilde hij offeren als brandoffer. Hieruit blijkt wel, dat de penetratie met heidense denkbeelden in het geloof van Jefta zeer ernstig is geweest. Want er is geen twijfel aan, dat hij een mens wilde offeren.

Aan zijn dochter heeft hij geen ogenblik gedacht. De dochter van een zwerfend bendeleider komt niet uit de tent van haar vader, hem tegemoet. Zij blijft onvoorwaardelijk binnenshuis. Zij komt niet in enig contact met de ruwe gasten, die onder kommando van haar vader staan. Maar de dochter van Jefta heeft de verandering in de positie van haar vader beter doorzien dan hijzelf. Zij heeft begrepen, dat zij niet langer de dochter van de roverhoofdman was, maar de dochter van de leider van Israël. Zij heeft verstaan, dat zij van die vrijheid gebruik mocht maken, die een jong meisje onder Israël bezat. En zij heeft haar vader hiermede willen verrassen, dat zij hem toonde, hoezeer zijn aanzien gestegen was: wat de dochter van de bendeleider niet kon en niet mocht, dat mocht en dat kon de dochter van het hoofd der Gileadieten wèl. Zij heeft, door zich te gedragen als een meisje van haar stand, haar vader willen eren. Tevens heeft dit meisje, door van deze vrijheid gebruik te maken, de rechten des verbonds bewust aanvaard. Zij heeft ermede getoond een Israëlietisch meisje te willen zijn, en niet de dochter van een uitgeworpene. Zij heeft haar privilège als dochter van het bondsvolk gebruikt.

De verhouding tussen Jeftha en zijn dochter moet zeer hartelijk zijn geweest. Niet alleen van de zijde van haar vader, ook van haar kant. Zij leefde volkomen met haar vader mede. Uit wat zij tot haar vader zegt, verstaan wij dat zij zijn geloof deelt, en het in geloofsinzicht zelfs enigszins van hem wint. In het vreemde land is dit kind opgevoed in het geloof van die man, die door de zijnen uitgestoten was en toch probeerde trouw te blijven in het verbond.

In één opzicht heeft Jeftha iets van zijn dochter geleerd.

Zij heeft hem duidelijk gemaakt, dat een mensenoffer Gods wil niet kan zijn. Want zij vraagt hem toestemming om haar maagdom te bewenen. Heel voorzichtig — want het past een dochter niet haar vader te onderrichten — brengt zij hem op de gedachte, niet het voorgenomen brandoffer te verrichten, maar haar een lot te doen ondergaan, dat voor een gelovig Israëlietisch meisje even erg, misschien erger was dan de dood: niet te trouwen. Zij vraagt twee maanden tijd, zodoende heeft Jeftha gelegenheid over de zaak na te denken.

De oplossing is niet ideaal. Het is een kompromis. De geschiedenis van het geloof der openbaringsdoorgevers is vol van zulke kompromissen. Men denke aan Abraham in Gerar, aan het huwelijk van Abraham en Hagar; bijna onophoudelijk in de openbaringshistorie schiet het geloof der geroepenen te kort, en vaak kan de bekering het niet verder brengen dan een kompromis. En in de geschiedenis van velen onzer is het niet anders. Jeftha heeft de zachte wenk verstaan, Hij liet haar twee maanden gaan, en trachtte met zich zelf en zijn onwikkeling in het reine te komen. Het meisje heeft haar vader niet gevraagd, haar niet te offeren. Zij heeft hem de beslissing overgelaten. Vermoedelijk heeft hij ingezien, dat zijn belofte niet klopte met de regelen des verbonds. Hij heeft gepoogd de Here zijn woord gestand te doen. Hij had gezworen tot zijn schade. En hij heeft de schade aanvaard: hij heeft afstand gedaan van de mogelijkheid, een kleinzoon te krijgen. Dat was de daad van geloofsmoed.

Zo is ten slotte, al was het maar even, het licht des verbonds doorgedrongen in de duisternis van Jeftha's vergroeide geloofsleven. Met zijn dochter heeft hij de weg bewandeld, waarop het onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, de wil des Vaders te volgen. In veel gebrek, en met zeer onvolkomen geloofskennis in het begin, en toch aan het einde nog zodanig, dat wij misschien recht hebben te zeggen, dat in Jeftha's dochter iets is te zien van het woord van Christus: daar zijn gesnedenen, die zich zelve gesneden hebben ter wille van het koninkrijk Gods.

J. Meeuws,
Loc. Zendeling.

DE MESSIAS EN DE JODEN

(Toespraak van Milton R. Hunter, van de Eerste Raad der Zeventigers, gehouden tijdens de grote Algemene Conferentie in April 1959)

... Gedurende het afgelopen jaar heb ik verscheidene ongewone ondervindingen opgedaan. Ik wil deze morgen van een er van vertellen. Ik was in de gelegenheid het vorige jaar in juli het Heilige Land te bezoeken, naar welk voorrecht ik reeds vele jaren had uitgezien. Mijn zoon was van zijn Zwitsers-Oostenrijkse zending ontheven, na twee en een half jaar dienst. Ik voegde mij bij hem en drie andere elders en wij met ons vijven gingen naar de plaatsen, die door het leven van de Meester zo heilig en beroemd zijn geworden.

Wij werden op de luchthaven van Tel Aviv door een zeer vooraanstaand man begroet, wiens naam Joseph was, een Jood, die Duitsland ontvluchtte toen Hitler vier of vijf miljoen van deze ongelukkige mensen doodde.

Joseph sprak verscheidene talen vloeiend. Hij was zeer beschaafd en historicus van beroep, voor hij Duitsland verliet. Hij was met de geschiedenis van Palestina bekend, zowel met de bijbelse als met de wereldse en hij vertelde ons op een zeer prettige en geloof versterkende wijze over talloze historische gebeurtenissen.

Toen wij de Heilige Stad binnen kwamen, waren wij psychologisch en geestelijk voorbereid op de wonderbare ondervindingen, die ons te wachten stonden tijdens ons verblijf in Israël. Ik zeide tot mijn reisgenoten: „Ik heb een gevoel van vrede en tevredenheid in mij, zoals ik maar weinig keren in mijn leven heb ondervonden. Het is een gevoel, dat overeen komt met dat, hetwelk ik had, toen ik voor de eerste maal de Heilige Grot binnenging of wanneer ik in het Huis des Heren kom”. Elk van de jonge mannen zeide: „Wij hebben een soortgelijk gevoel”. Joseph, onze gids, bracht ons van plaats tot plaats in Jeruzalem en beschreef ons vele belangrijke gebeurtenissen, die in oude tijden hadden plaats gehad, voornamelijk die, welke op het leven van Jezus betrekking hadden. Mijn reisgenoten neurieden het lied: „I walked today where Jesus walked”. (Ik wandelde vandaag waar Jezus wandelde). Wij kwamen onder de indruk toen ons de traditionele plaats werd getoond, waar Jezus in Bethleem werd geboren, de plaats in Jeruzalem, waar Hij werd gekruisigd, de plaats waar hij werd begraven en waar hij later uit het graf verrees. Wij werden er aan herinnerd dat Hij Maria Magdalena bij het graf ontmoette, voordat Hij ten hemel voer. Al deze gebeurtenissen en talrijke andere, die in de Heilige Stad hadden plaats gegrepen, werden op meesterlijke wijze verhaald. Wij gingen noordwaarts, naar Galilea. Daar zagen wij vele wonderbare dingen, die ons aan vele belangrijke gebeurtenissen uit het leven van Christus herinnerden. Een

buitengewone ervaring, die ik mij weer levendig herinner, deed ik in Nazareth op. Wij stonden voor wat nu bekend is onder de naam van „Maria’s Bron”, de plaats waar, volgens onze gids, Maria, toen zij nog een meisje was, heen ging om water te putten, juist zo als de meisjes het daar vandaag nog doen. Gedurende de paar laatste dagen hadden wij gretig geluisterd naar Joseph’s weergeving van de gebeurtenissen, die gedurende het leven van Jezus van Nazareth hadden plaats gehad. Hij vertelde die geschiedenissen met groot geloof.

Ik zeide tot hem: „Joseph, ik zou u wel iets willen vragen”. Nu ik er over nadenk, komt het mij voor, dat ik misschien een beetje oneerlijk tegenover hem was door hem zo te overrompelen.

Hij antwoordde: „Als ik uw vraag kan beantwoorden, zal ik dat graag doen”. Toen zei ik: „U heeft ons van de wonderbaarlijke dingen verteld, die bij de geboorte van Johannes de Doper hadden plaats gevonden en dit alles met groot geloof verklaard. U heeft van de engel Gabriël verteld, die aan Maria verscheen en haar de geboorte van Christus verkondigde, zeggende dat Hij de Zoon van God zou zijn. U heeft van de geboorte van Jezus verteld en ons de plaats getoond waar de herders hun schapen hoedden en ook de plaats, waar Christus in een kribbe werd geboren. U heeft ons van de nieuwe ster verteld die bij zijn geboorte verscheen en van de wijze mannen die gekomen waren om Hem te aanschouwen. U heeft ons van Christus’ verschillende bezoeken aan de tempel verhaald, van de tijd af, dat hij twaalf jaren oud was tot aan zijn laatste bezoek, kort voor zijn kruisiging. U heeft ons naar de kamer gebracht, waarvan wordt gezegd dat deze de kamer was, waarin Jezus en zijn discipelen het Laatste Avondmaal gebruikten. U zeide, dat dit de plaats was, waar Jezus aan zijn apostelen verscheen op de dag van zijn opstanding. U herinnerde ons er aan, dat de deuren en vensters gesloten waren en Hij toch plotseling in hun midden stond. Jezus begreep, dat de apostelen dachten, dat Hij een geest was. Hun gedachten waarnemende, zeide Hij: „. . . betast mij en zie; want een geest heeft geen vlees en beenderen, gelijk ge ziet, dat Ik heb”. (Lukas 24 : 39).

U toonde ons Golgotha, de Hoofdschedelplaats en zeide: „Hier is het, waar Christus gekruisigd werd”. Daarna vertelde u ons, dat Jezus van het kruis werd afgenomen en in de tombe van Joseph van Arimathea werd begraven. U wees ons een plaats in de laagte, ten zuiden van Golgotha, waar, naar men beweert, Jezus werd begraven. Daarna vertelde u dat een engel naar het graf kwam en de steen voor de opening verwijderde en dat Jezus uit de doden opstond en het eerst aan Maria Magdalena verscheen. U heeft veel teksten uit de Schrift aangehaald, die op de belangrijkheid van Christus’ zending de nadruk legden. Bijvoorbeeld: Jezus zeide tot Maria: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot den Vader, maar ga henen tot mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God.” (Joh. 20 : 17). Deze beroemde woorden bevestigden de

universele broederschap van de mensen en het Vaderschap van God.

U zeide dat Jezus ten hemel voer en daarna vertelde u dat Hij naar de aarde terugkeerde om zijn apostelen te bezoeken. U maakte ons duidelijk, dat Hij aan verscheidene groepen van mensen verscheen, na zijn opstanding. Ook heeft u ons de plaats getoond, waar Hij voor de laatste maal ten hemel voer.

„U heeft gezegd, dat Christus de zieken genas en de doden opwekte en u heeft ons de plaatsen getoond, waar hij die wonderen verrichtte.

U heeft verklaard, dat Jezus duivelen uitwierp, de blinden het gezicht terug gaf en allerlei wonderen verrichtte. U toonde ons waar Hij de golven tot rust bracht op het Meer van Galilea en waar Hij op het water van datzelfde meer wandelde.”

Joseph antwoordde: „Ja, ik heb u dat alles verteld”.

Toen zeide ik: „Nu is dit mijn vraag: „Geloof u werkelijk, dat Jezus de Christus is, de Verlosser van de wereld, de universele Messias, Uw Heiland, mijn Heiland, en de Heiland van de ganse menselijke familie?” Hij keek mij verbijsterd aan; hij stond verstomd. Toen hij zich had hersteld, antwoordde hij: „Ik denk, dat, aangezien ik een orthodoxe Jood ben, ik als antwoord op die vraag genoodzaakt ben te zeggen dat ik Jezus niet als de Christus aanvaard, niet als de Verlosser van de wereld, noch als uw Verlosser, noch als mijn Verlosser. De Joden beschouwen Christus als een groot profeet, een van de grootste die ooit heeft geleefd, maar zij nemen Hem niet aan als de ware Messias. Wij zien naar de komst van de Messias uit.”

Toen zeide ik: „Joseph, ik wil u mijn getuigenis geven, dat Jezus de Christus is, de Verlosser der wereld, de enige ware en levende Messias. Alles wat u ons heeft verteld, is waar, alles wat in het Nieuwe Testament staat opgetekend en door u met zulk groot geloof is weergegeven. Jezus Christus verbrak de banden van de dood, niet alleen stond Hij op uit het graf, Hij, de eerste vrucht van de opstanding, maar Hij maakte het voor alle mensen mogelijk om uit het graf op te staan, hoe rechtvaardig of hoe goddeloos zij ook geleefd mogen hebben. Bovendien gaf Hij ons het Evangelie van Jezus Christus, het plan van zaligheid, belovende, dat wanneer wij gehoorzaamheid daar aan betonen en getrouw blijven tot het einde, wij in zijn tegenwoordigheid zullen terugkeren en met de Vader en de Zoon voor eeuwig zullen wonen. Jezus voer ten hemel. Nu zit Hij aan de rechterhand van de Vader, waar Hij heerst als onze Here, onze God, onze Rechter en onze Verlosser”.

Nieuwsgierig vroeg hij: „Hoe weet u dat dit alles waar is?”

Ik antwoordde: „Ten eerste weet ik dat deze dingen waar zijn door de macht van de Heilige Geest. De Heilige Geest heeft mij hart getuigenis gegeven, dat Jezus de Christus is, de Verlosser van de wereld en daarom ben ik er zo zeker van dat Hij dat is als dat ik er zeker van ben dat ik leef. Het is alleen door de macht van de Heilige Geest, dat iemand kan verklaren dat Jezus de Christus is en dat wij kunnen weten, dat Hij de

Eniggeborene van de Vader is.

„Ten tweede, na zijn dood en opstanding verscheen Christus aan een andere tak van het Huis Israëls in Amerika. Deze mensen werden Nephieten genoemd. Hun voorouders kwam van Jeruzalem.”

Daarna beschreef ik de geweldige stormen, de aardbevingen, de intense duisternis en de verschrikkelijke verwoesting die tijdens de kruisiging van Christus op het westelijk halfrond hadden plaats gegrepen. Ik vertelde hem van de verschijning van de verzezen Heer aan de inwoners van het oude Amerika en zeide, dat Hij hun het Evangelie verkondigde en onder de Nephieten zijn Kerk oprichtte. Ik verklaarde hem ook, dat zij bijna twee honderd jaar lang een rechtvaardig volk waren en zich tot een van de volmaakste gemeenschappen ontwikkelden, die de wereld ooit gekend heeft. Tenslotte verviel dat volk tot goddeloosheid en toen werden de Nephieten als een natie door de Lamanieten vernietigd.

Voorts verklaarde ik: „De derde reden voor mijn positieve overtuiging dat Jezus de Christus, de Messias is, ligt in het feit, dat in de lente van het jaar 1820 Hij aan de Profeet Joseph Smith verscheen, een jongen, die in de staat New-York woonde, in een plaats, die nu het Heilige Bosje heet. Hij werd bij dat heerlijke bezoek vergezeld van de Eeuwige Vader. Daar zeide Hij tot de jongen dat hij zich bij geen enkele bestaande kerk moest aansluiten, maar dat hij het werktuig in Gods handen zou zijn, waardoor de ware kerk op gezette tijden zou worden gevestigd.

Gedurende verscheidene volgende jaren leerde Joseph het ware evangelie van Jezus Christus door de bediening van engelen en door bezoeken van Jezus Christus. Handelend in overeenstemming met goddelijk gebod, organiseerde deze profeet de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de 6de april 1830. De Here verklaarde, dat de Kerk de enige ware en levende Kerk was, in welke Hij zijn welbehagen had. Die Kerk werd begiftigd met alle machten, met het priesterschap, bevoegdheid, leerstellingen en verordeningen, die in alle bedelingen aanwezig waren, van de tijd van Adam af tot op deze tijd. Zij bezit alles wat nodig is en vereist wordt voor de zaligmaking en eeuwige verhoging van de menselijke familie.

„Voorts”, zeide ik, „komt de tijd, dat leden van de Kerk van Jezus Christus het evangelie aan uw volk zullen verkondigen en dan zullen God’s verbonden met uw oude profeten alle worden vervuld”.

Ik vertelde hem ook, dat wanneer de Joden zich bekeren en het evangelie van Jezus Christus aannemen, dat volgens de oude profeten plaats zal vinden ten tijde van de volheid der Heidenen, en wanneer zij niet langer naar een andere Messias uitzien, maar Hem aannemen, die tot hen kwam als hun Messias, God zich dan de verbonden zal herinneren, die Hij met hun voorouders sloot. Dan zullen zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, het ware evangelie hebbende, dit tot de Joden brengen. Velen van hen zullen geloven

en Jezus als de Christus, de Messias, de Verlosser der wereld, aannemen. In alle oprechtheid zeide Joseph: „Deze dingen zijn de wonderlijkste die ik ooit gehoord heb in mijn leven. Ik zou er wel meer van willen weten”. Hij verzocht om een copie van Orson Hyde's gebed, toen deze het Heilige Land voor de terugkeer van de Joden toewijdde, en ook om een exemplaar van het Boek van Mormon.

Moge God ons zegenen.

Ik weet dat Jezus de Christus is, de Verlosser van de wereld, dat Hij onze Verlosser, onze Heer en onze God is. Dat wij zijn geboden zullen onderhouden en getrouw zullen blijven tot het einde, opdat wij in zijn heilige tegenwoordigheid terug mogen keren, bid ik in Jezus' naam. Amen.

De vreugde der kleine dingen.

*Algoede God, van uit mijn wereldje van kleine dingen,
Van huislijk werk, van allen die me omringen,
Breng 'k U al mijn kleine schatten van geluk,
En 'k tel de garven van mijn oogst weer, stuk voor stuk.
Niet voor de grote dingen, God, hoe ooit
Zou 'k daarvoor staamlend durven danken? Nooit!
Maar voor de kleine, die mij zoveel zegen geven,
Treed ik vol diepe dankbaarheid U tegen.
Het zonlicht 's morgens op 't vloertje van m'n keuken,
Mijn Hector's welkomst-sprongen, die de planken beuken,
Het lachen van de kinderen die voorbij mij gaan,
De bloemen, die op wit-bevroren ruiten staan,
Het rose morgenlicht, dat gluurt door struik en bomen,
Die zachte kir-geluidjes, die uit 't wiegje komen,
Mijn gloeiend kachelkje, dat, lekker warm en rood,
Warmt tegen windgehuil en wilde regenstoot.
Het knappend-brandend vuur, waarvan de geurge rook
Van zilver-witte daken naar de straten dook.
De rode geranium, die met haar bloempjes praat,
Het lamplicht, dat m'n stille kamer warm omstraalt,
Het spinnend poesje, o, elk kleine, kleine deel
Van 't huiseeljk geluk, dat is zo veel, zo veel...!
Die kleine vreugden, die op elk uur hun weelde leggen,
O, God, daarvoor wil ik mijn diepe dank U zeggen!*

(Dit is een simpele vertaling van een simpel Engels versje over „de vreugde der kleine dingen”, uit de Avondpost).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Kuiper, Johannes Grieto; 7 februari 1960 te Den Haag.
Kuiper, Paulina Maria; 7 februari 1960 te Den Haag.
Zwaneveld, Nico Bart; 7 februari 1960 te Den Haag.
Swart, Gerald Leonardus; 7 februari 1960 te Den Haag.

GEDOOPT:

de Poorter, Maudeleine Hortence; 7 februari 1960 in Oostende.
van Galen, Aaltje; 21 februari 1960 te Emmen.
van Galen, Neeltje Margaretha Hendrika; 21 februari 1960 te Emmen.
van Galen, Hendricus Lambertus Stefanus; 21 februari 1960 te Emmen.
van Galen, Tele Benoni; 21 februari 1960 te Emmen.
Felida, Elisabeth Maria; 26 februari 1960 te Rotterdam Zuid.
Van der Vlies, Sjoukje Hendrika; 26 februari 1960 te Rotterdam Zuid.
Van der Vlies, Geertruida Hendrika Josina; 26 februari 1960 te Rotterdam Zuid.
Uleman, Louisa Cornelia Elisabeth; 26 februari 1960 te Vlaardingen.
Uleman, Leendert; 26 februari 1960 te Vlaardingen.
Van Batenburg, Rudi; 26 februari 1960 te Den Haag.

GEORDEND:

Bes. Jan; 11 januari 1960 te IJmuiden als Diaken.
Fisscher, Jean Frederik Mathew Galestan; 24 januari 1960 te Den Haag als Diaken.
ten Bosch, Willem Stephanes; 24 januari 1960 te Den Haag als Diaken.
Slicher, Frederik; 24 januari 1960 te Den Haag als Diaken.
Geertsma, Albert; 31 januari 1960 te Vlaardingen als Leraar.
Geertsma, Geert Andries; 31 januari 1960 te Vlaardingen als Leraar.
Mooy, Willem; 31 januari 1960 te Den Haag als Ouderling.
Heyboer, Jacobus; 31 januari 1960 te Den Haag als Ouderling.
Vervloet, Teunis; 7 februari 1960 te Vlaardingen als Ouderling.

OVERLEDEN:

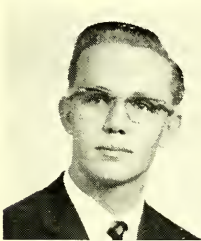
van der Zwaan, Andries Maarten; 5 februari 1960 te Rotterdam Zuid.
Palm, Wilhelmina; 5 februari 1960 te Zutphen.

OVERGEPLAATST:

Wilko, Frank; van Nijmegen naar Amsterdam.
de Leeuw, Farrell; van Amsterdam naar Nijmegen.
Workman, Verle A.; van Dordrecht naar Amsterdam.
de Ronde, Broeder en Zuster Cornelis J.; van Leeuwarden naar Den Helder.
Hyte, Ronald; van Amsterdam naar Leeuwarden.
Odle, Dion L.; van Alkmaar naar Dordrecht.
Grotepas, Richard W.; van Enschede naar Alkmaar.
Clark, James; van Rotterdam naar Enschede.
Waltman, Lawrence; van IJmuiden naar Rotterdam.
Kay, Thomas A.; van Den Haag naar IJmuiden.
Coppin, Thomas; van Amsterdam naar Den Haag.
Garlick, Ronald; van Groningen naar Vlaardingen.
Kooyman, Daniel; van Vlaardingen naar Groningen.
Montgomery, Jerry; van Zendingsschool naar Delft.
Eckersell, William; van Delft naar Leeuwarden.

AANGEKOMEN:

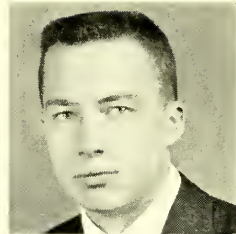
Elzinga, Charles Dennis; van Logan, Utah.
Niederhauser, Richard S.; van Logan, Utah.
Koldewijn, Donald Backman; van Salt Lake City, Utah.

Donald B. Koldewijn

Richard S. Niederhauser

Charles D. Elzinga

HART EN LAND

*Mijn hart wou nergens tieren
En nergens vond het vreë
Dan tussen uw rivieren
Nabij uw grote zee,
Mijns harten eigen groene land
Dat voor mij dood en leven bant.*

*De wind zong door de bomen
Tot in mijn stille huis
De stemmen uwer stromen,
Uw volle zeegeuis:
Daar brak mijn hart in zangen uit,
Daar werd de stem van 't bloed geluid.*

*Wel hebt gij mij gegeven
Al wat ik andren bood.
Ik zong van dood en leven,
Van liefdes rijken nood:
Des harten tederste adembaal,
Hij werd verstaanbaar in uw taal.*

*Al dieper zoeter wonder
Fluistert uw stem mij voor. . .
Laat mij niet sterven zonder
Uw levenwekkend koor!
De wind die in uw lover luwt,
Is 't afscheid dat mijn hart niet schuwt.*

P. C. Boutens

DE TUINMAN EN DE DOOD

Een Perzisch Edelman:

*Vanmorgen ijlt mijn tuinman, wit van schrik
Mijn woning in: „Heer, Heer, één ogenblik!*

*Ginds, in de rooshof, snoeide ik loot na loot.
Toen keek ik achter mij. Daar stond de Dood.*

*’k Schrok, en haastte mij langs de andre kant,
Maar zag nog juist de dreiging van zijn hand.*

*Meester, uw paard, en laat mij spoorslags gaan,
Voor de avond nog bereik ik Ispahaan!”*

*Vanmiddag — lang reeds was hij heengespoed —
Heb ik in ’t cederpark de Dood ontmoet.*

*„Waarom” zo vraag ik, want hij wacht en zwijgt,
„Hebt gij vanmorgen vroeg mijn knecht gedreigd?”*

*Glimlachend antwoordt hij: „Geen dreiging was ’t,
Waarvoor uw tuinman vlood. Ik was verrast,*

*Toen ’k ’s morgens hier nog stil aan ’t werk zag staan
Die ’k ’s avonds halen moest in Ispahaan”.*

P. N. van Eyck.

(Uit „Nieuwe Geluiden” een bloemlezing uit de heden-
daagse letteren van Dirk Coster).